

Г. П. ДОМУСЧИЕВ.

СТИХОТВОРЕНИЯ В ПРОЗА

1

КЖМ здравеца.

Кой е украсил стаята ми с тебе, Здравко-Горко? Твоите свежи и зелени листа напомнят за близка пролет, когато всичко ще се събуди за нов живот. Но защо, Здравко-Горко, в твоя нежен джх има нещо скръбно и мистично? . . . Да, идва ми на ум за едно далеко минало, когато на великия петък бивах в храма. Там като че само твоя джх се носеше между онзи на другите цветя и царуваше такава скръбна тишина. Сега си спомням как по цели минути стоях като унесен пред измъчения образ на Богочеловека. И никъде, може би, скръбта и страданието не са имали такъв дълбок смисъл. Аз чувствувах, че некаква голяма неправда е извършена и дори негодуваше моята детинска душа. Но нищо на ум ми идваше тогава, че скръбта и страданието ще бъдат символ на самия живот.

Толкова години на изпитание и поука са минали от тогава! Все пак, Здравко-Горко, ти събуди в душата ми мили спомени. И нека бъде благословена ржката, която е украсила стаята ми с тебе . . . Защото ти ми науми за времето, когато скръбта и страданието бяха чужди за мене.

2

НИКОГА ВЕЧЕ.

Кому ли в душата не е звучало ехото на тия страшни думи: „никога вече“ Те като да са некакъв последен и несжкрушим предел между възможното и невъзможното. И човеку става ясно, като две и две, че са приключени сметките му с миналото. Хладен ужас го сковаваше и той с сжкрушено сърдце си спомня за онова, което е било и което няма да бъде. Чуй ли некой суровата присъда на тия думи, това